

Jan 5, 39 – 47 Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. Nečekám slávu od lidí. Ale o vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu. Přišel jsem ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mne. Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?“

Milé sestry, milí bratři!

Říkalo se jim písmáci. Evangelíci, kteří pečlivě četli bibli a přemýšleli o ní. Už ten název evangelíci, vztahující se k evangeliím je příznačný. Žili podle evangelia. Určitě o nich neplatila Ježíšova výtku: **Nechcete přijít ke mně, abyste měli život.** Naopak. Tito evangeličtí písmáci podřizovali svůj život slovům Bible, Božím slovům. Co Ježíš vytýká svým současníkům, kteří zkoumali Boží Písma? To, že neviděli Bibli jako návod a prostředek, jak změnit svůj život, ale jako souhrn příkazů, které je potřeba plnit. Takový sklon, plnit příkazy, přetrvává dodnes. A často to ani nejsou příkazy z Bible. Kdo dnes zkoumá Bibli? Často jsou to jen tradice, které jsme převzali a které dodržujeme. V našem jednání je důležitá věta, kterou řekl Ježíš: **Vy nechcete přijít ke mně.** To slovo **přijít** je důležité. **Přijít** k Ježíšovi. Ne proto, že se v neděli scházíme k Boží oslavě. Přijít kdykoliv, abychom si s ním popovídali. Je to podobné s tím, že my vůbec nechodíme k někomu, za někým, abychom si popovídali. My se sejdeme na bohoslužby, na nějakou akci, přednášku, noc kostelů, biblickou hodinu (ani to ne), ale netoužíme sejít se, abychom si popovídali. Přitom společný hovor, nějaká dohoda z toho plynoucí a společný čin, to vytváří skutečný život.. A na ten my nemáme čas, protože je na nás kladena spousta požadavků – pracovních, rodinných, a poněvadž i my sami zůstáváme v zajetí svých tradic a různých příkazů.

Máme přijít k Ježíšovi, abychom **měli život.** Co to znamená **mít život**? Občas mne překvapí, jak lidé, do kterých bych to neřekl, se obrací na Boha. Slyšel jsem staršího muže, jak v bolestech stále opakoval Bože, Bože. Jiní zase nečekaně řeknou: Zaplať Bůh, nebo lépe: Díky Bohu. Přitom jejich život tomu neodpovídá. V běžných okamžicích se nijak neprojevují jako věřící. Mám pro to takové přirovnání. Každý z nás si vytváří takovou mozaiku svého života. Naš život se skládá z různých barevných kamínků, které vytvářejí mozaiku. Naše práce, náš domov, naše starosti, naše záliby, společenský život. Každý z těch kamínků, každá z těch činností má své místo a čas. Jeden z těch kamínků může být Bůh. Má taky svoje místo. V určitých situacích. A to je to špatné. Bůh nemá být jeden z kamínků. Jedna z činností. On má být ten základ, na který jsou připevněné všechny ty ostatní činnosti. Toto moje přirovnání není dokonalé. Bůh nemá být jenom základ, podklad, na nějž připevňujeme, přilepujeme kamínky svých činností. On je chce zároveň prosvěcovat, oživovat, aby zářily. Dávat nový, vyšší život našemu životu, našim činnostem, zájmům. Když jdeme za Ježíšem a snažíme se poznávat, jak jedná Bůh s námi, s celým stvořením, abychom ho stále víc milovali, roste v nás Boží život, Ježíš skrze nás může působit stále víc a projevuje se to v celém našem životě.

Tak můžeme pochopit a i další Ježíšovo slovo: **Nečekám slávu od lidí.** Ježíš nestojí o slávu, která je načasovaná. Která je jako jeden z kamínků mozaiky našeho života, který občas vystrčíme. Když chceme Boha chválit. Oslavou Boha a Ježíše má být celý náš život. Ano, je to proces našeho posvěcování, našeho života s Bohem, který má pokračovat přes všechny naše pády, přes chyby, i přes chvíle, kdy si nadřazeně myslíme, že už jsme lepší než druzí.

Tak stále můžeme žít s Bohem. A mít v sobě jeho život. Nechat jej, aby v nás přebýval. Stát se **jeho chrámem.** Vyzařovat jeho lásku v každé naší činnosti. Tak vznešený život můžeme žít.

A Ježíš nás vrací do naší lidské ubohosti: **Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte!** Jak nekonečně víc než Boha si hledíme lidí. Nemyslím zájmu o lidi. O jejich starosti

potřeby. Zajímáme se o ně, protože nám nahrazují Boha. Slibují nám, co pro nás udělají. Chtějí pro nás udělat nebe na zemi. Ještě jsme nepochopili, že jenom Ježíš přinesl nebeské království z nebe na zem. To má být naším hlavním zájmem. Pozemská činnost nás může zajímat jen pokud ji dokážeme přetvořit v Boží království. Vše pozemské můžeme a máme žít jako občané nebeského království. O tom máme přemýšlet. Jednám jako občan nebeského království? Nechávám Ježíše, aby ze mne stvořil nového člověka?

Ježíš vytýká svým současníkům, Židům, jejich život, jejich jednání. Musíme si uvědomit, že tehdy měli k dispozici pouze Písma Staré smlouvy. Hlavně Mojžíšovy knihy. Matouš teprve sepisoval Ježíšova slova a skutky. Stejně tak apoštol Jan se zamýšlel nad duchovním obsahem Ježíšova působení. Proto Ježíš obrací pozornost Židů k tomu, co o něm prorokoval Mojžíš.

Na nás už by tak Mojžíš nezapůsobil. Máme však zapsaná Ježíšova slova , hlavně v evangeliích. Obžalovávají nás ještě víc než slova Mojžíšova. Nenaplnujeme Ježíšova slova o Božím království. Někomu by se mohlo zdát, že jsem tvrdý, že mohu zraňovat svým kázáním. Ubezpečuji však každého, že kážu v první řadě pro sebe. Já nejvíc potřebuju, aby Ježíš změnil můj život. Kéž jdeme všichni společně k Ježíšovi. Kéž se mu stále víc otevíráme, aby v nás mohl působit svým Svatým Duchem. Aby bylo vidět, že jsme jeho učedníci, že patříme do rodiny dětí jeho Otce. Amen.